

Arbetets Vänner
sångkör.

Ur repertoiren.

I-II.

Hilma Sjöholm

ARBETETS VÄNNERS
SÅNGKÖR

Ur repertoiren

I

Helsingfors: 1892.

1461
Kapsel

ARBETETS VÄNNERS

SÅNGKÖR

Dr. Robert Johansson

I. I sommarnatt.*)

K. Flodin.

I varm och smäktande sommartid,
i tysta nattliga timmar,
när allting slumrar i ro och frid
och dagg på markerna glimmar
och månen hänger så sommarblek
och mellan grenar af björk och ek
och höga stammar af fur och gran,
sitt skimmer kastar på skuggig ban,
då spelar näcken i silfverströmmen
och alla älfvor stå upp ur drömmen.
Att tråda dans
på lummig hed,
de slå en krans
med ked vid ked.
Och sedan, ljudlöst och utan spår,
den glada skaran till dansen går.

Och älfvadrottning med guldgult hår
och ögon blåa som natten,
med älfvakungen i spetsen går
och badar sig uti vatten
af daggens droppar i blommans topp.
Och älfvor följa i glada hopp
och slå kring om dem sin ljusa ring
så lätt, som vore det ingenting.

*) Arbetets Vänners sångkör tillagnad.

I månlvit dräkt deras andeväsen
 som dimmor sväfva ut öfver gräsen.
 Och hand i hand de dansa glädtigt, med lif det går,
 och näcken takten på harpan slår.
 Kring spegelväg
 vid insjöstrand
 går deras tåg.

Men bli af gryende morgondag
 med purpur bärigen begjutna,
 då äro tystnade näckens slag
 och älfvakedjorna brutna.
 Då dra' de åter till skogen hän,
 till skaggan under dess höga trån,
 att nektardruckna insomna skönt
 på bäddar, väfda af sommargrönt,
 och drömma ljuft om den glada natten
 med kärleksdansar kring månljust vatten.
 Och älfvor små,
 om dagen lång
 de drömma då,
 tills nästa gång
 i strömmen näcken får harpan fatt
 och dans skall trädas i sommarnatt.

II. Världarnas Gud.

B. Crusell.

Världarnas Gud lyse sin frid
 ned öfver slumraren, himmelskt blid,
 öfver gravvens rund

till uppståndelsens glada stund.
 Och i mullen,
 öfver kullen,
 blommande vår
 grönske vänligt år från år,
 till dess vi få
 en gång där uppe mötas
 i det blå.
 Nu, farväl!

III. Stjärnornas saga.

C. Ecker.

Op. 4, N:o 5.

Och på fästet gick solen än upp, än ned,
 på sin färd.
 Och små stjärnor sade: «O, tag oss med
 på din färd!»
 Men det svarades dem: «Det kan icke gå,
 ty jag bränner till glöd edra stjärnögon små
 på den stolta, den flammande färd.»

Och till månen gingo då stjärnorna små
 på sin färd.
 Och de sade: «Du, som så ensam går
 på din färd,
 lät oss vandra med dig, ditt ljus ej må
 förbränna till glöd våra stjärnögon små.»
 Och de följa altsen på hans färd.

Nu var hälsad, måne och stjärnor små,
 på er färd!

Huru mildt i blicken från himlens blå,
 på er färd!
 Ack, tänden de himmelska ljusen an,
 upplysen den ensliga, vilsna ban
 för vandram uppå sin färd!

IV. Vallgossen.

F. Pacius.

Hur skön bland österns skyar
 går dagen opp
 och fyller fält och hyar
 med fröjd och hopp.
 Ur skog och lundar skalla
 blott glädjeljud,
 och luftens skaror alla
 lofsjunga Gud!

Och molnen purpurranda
 sin blåa gräns
 och jordens fågling blanda
 med himmelens.
 Men källan står där under
 så ren och ler
 och lockar fästets under
 i skötet ner.

Dig, gröna äng, jag söker
 ännu engång,
 där klara bäcken kröker
 sitt muntra språng.

Invid den gamla stammen
 min torfbänk är;
 och getterna och lammen
 de trifvas här.

J. L. Runeberg.

V. Afsked från skogen.

Mendelssohn.

Op. 59, No 3.

O dalars djup, o höjder,
 du skogens gröna famn,
 du hem för mina fröjder,
 min smärtas lugna hamn!
 Där ute står bedragen
 världen med alt sitt gny.
 Till dina stilla lunder
 lät mig ånyo fly!

I skogen står det skrifvet
 ett stilla, heligt ord
 om hvad som högst i lifvet
 vårt hjärta fröjda bort.
 Jag har dem läst så troget,
 orden af frid och tröst,
 och klarhet genomstrålar
 så underbart mitt bröst.

Eichendorff.

VI. O, kom med mig! *)

Arne Forsius.

O, kom med mig i stjärneglans,
 ljufva, o kom med mig!
 Lätt gungar vid aftonflåktens dans
 min julle på böljans stig.
 Nu börja glädje och kärlek sin fest,
 ljuf, bländande, glansfull och kort.
 Nu ljuder sången som varmast och bäst
 och smyger med hjärtat bort.
 O, kom med mig i stjärneglans,
 ljufva, o kom med mig!
 Lätt gungar vid aftonflåktens dans
 Min julle på böljans stig.

Th. Lindt.

VII. „Och liten Karin tjänte.“ *)

Svensk folkvisa för solö, kör och piano.

Arr. af *G. A. Gripenberg.*

Och liten Karin tjänte
 i unga kungens gård.
 Hon lyste som en stjärna
 bland alla tärnor små.

«Och hör du, liten Karin,
 säg vill du blifva min?»

*) Arbetets Vänners Sångkör tillägnad.

Den rödaste gullkrona
 den vill jag gifva dig.»

«Din rödaste gullkrona
 den passar jag ej på. —
 Gif den din unga drottning,
 lät mig med äran gå!»

«Och hör du, liten Karin,
 säg vill du blifva min?
 Mitt halfva kungarike
 det vill jag gifva dig.»

«Ditt halfva kungarike
 det passar jag ej på. —
 Gif det din unga drottning,
 lät mig med äran gå!»

De satte liten Karin
 i spiketunnan in,
 och konungens små svenner
 de rulla henne kring.

Då kom det ifrån himmelen
 två hvita dufvor ner —
 de togo liten Karin
 och strax så blef de tre.

VIII. Vallkulla.

Nyländsk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Vallkulla hon körde ut sina fär:
Så väl hon kan.
Hon sjunger så vackert och gullharpan slår.
Så väl hon kväda kunde.

Och hör du, Vallkulla, spel' dansen för mej!
Så väl hon kan.
Min ära och tro den gifver jag dej.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna två,
Så väl hon kan.
Att konungen själf på golfvet månd' gå.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna fem.
Så väl hon kan.
Då dansade kungen och alla hans män.
Så väl hon kväda kunde.

Vallkulla hon spelar nu danserna sju.
Så väl hon kan.
Då dansade kungen och hans unga brud.
Så väl hon kväda kunde.

IX. Prinsessan och båtsmannen.

Nyländsk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Hör du nu, becki' båtsman,
hvad jag nu säger dej:
säg vill du inte spela
gulltärning med mej!
Hej hopp, fadirallallej!

Nog kunde jag väl spela
gulltärning med dej,
men jag har ju rakt intet
att sätta upp mot dej!
Hej hopp, fadirallallej!

X. „Och jungfrun hon går i dansen.“

Nyländsk ringdans.

Arr. af *M. Wegelius*.

Och jungfrun hon går i dansen med röda
gullband;
hon knyter så hårdt om sin käreastas arm.

Och käraste lilla jungfru, knyt icke så hårdt!
Jag hafver ej tänkt alls att rymma min kos.

XI. „Skeppet seglar uppå bölja blå.“

Nyländsk ringdans.

Arr. af *M. Wegelius*.

Skeppet seglar uppå bölja blå,
 då lossa vi våra ankar.
 Det är så roligt att segla dit,
 där vackra gossarna vanka.
 Jag vet en gosse, som så hurtig är.
 Han passar bäst för mitt sinne,
 och all min kärlek jag till honom bär,
 om dygden blott är därinne.
 Och räck mig nu din snöhvita hand,
 på det jag säker månde vara,
 och tro på mig och på ingen ann',
 så länge borta jag skall vara.

XII. „Där växte upp en lilja.“

Osterbottinsk folkvisa.

Arr. af *M. Wegelius*.

Där växte upp en lilja uti dalen,
 en rosende krona hon bar.
 Jag stannade och såg uppå den liljan,
 och tårarna på kinderna de rann.

XIII. „J min ungdom det roar mig att sjunga“.

Västfinsk folkvisa.

Arr. af *K. Ekman*.

I min ungdom det roar mig att sjunga,
 fastän sorgen till hjärtat mig går:
 För den blomstrande ungdomen förkunna,
 hur' de världsliga nöjen förgå.

Aldrig komma de nöjsamma dagar,
 som i nöjen framflutit för mig,
 då en vän jag med oro skall sakna
 och i ångslan framlefva min tid.

Ingen finnes, som mig mera känner,
 ty för alla en främling jag är;
 Mina ungdoms bekanta och vänner,
 äro borta, de äro ej här.

XIV. „Jag är född på den gamla Englands kust“.

Västfinsk folkvisa.

Arr. af *K. Ekman*.

Jag är född på den gamla Englands kust,
 där de stolta skutor gå,
 och en stolter sjöman var min lust
 från jag blott var sjutton år.
 Första gången reste han ombord,

kyste han mig öm och huld.
 Och han sade vänligt dessa ord:
 «Du är allt mitt hjärtans guld.
 O, Susanna, gråt icke för din vän,
 blif mig alltid städse trogen tills jag kommer
 hem igen.»

I ett litet hus vid kusten bo
 vi nu som ett gift, ett äkta par,
 ty han höll sitt ord, han kom igen;
 fyra raska barn vi har.
 Han går ej ut på resor mer,
 men när stormen rasar vildt,
 han till barmen vänligt trycker mig,
 och så säger han så mildt:
 «O Susanna, mitt allt, min fröjd, min lust!
 Ej fins en man så glad som jag uppå hela Eng-
 lands kust.»

XV. Fredmans epistel N:o 71.

Arr. af *M. Wegelius*.

Ulla, min Ulla, säg får jag dig bjuda
 rödaste smultron i mjölk och vin?
 Eller ur sumpen en sprittande ruda,
 eller från källan en vattenterrin?
 Dörrarna öppnas af vådren med våda,
 blommor och grauris vällykt ger.
 Duggande skyar de solen bebåda,
 som du ser.
 Ä'ke de' gudomligt,

fiskartorpet, hvad?
 Gudomligt att beskåda! —
 Än de stolta stammar, som stå rad i rad
 med friska blad!
 Än den lugna viken,
 som går fram?
 Äh ja!
 Än på långt håll, mellan diken,
 åkrarna?
 Ä'ke de' gudomligt? Dessa ångarna?
 Gudomliga!

C. M. Bellman.

XVI. Fredmans Epistel N:o 80.

Pastorale.

Arr. af *R. Faltin*.

Liksom en herdinna, högtidsklädd,
 vid källan en junidag
 hopletar ur grässets rosiga bädd
 sin prydnad och små behag,
 och ej bland väppling, hägg och syren
 inblandar pärlors strimmande sken
 inom den krans i blommors val,
 hon flätar med lekande kval.

Så höljde min nymf på Floras fest
 ett enkelt och skiftadt flor,
 då hon, utaf Mollberg bjuden till gäst,
 ut till Första Torpet for,

det torpet lilla strax utom tull'n,
 där kräftan lustras röd i kastrull'n
 och dit Brunnsvikens bölja klar
 i vattrade vågor sig drar.

C. M. Bellman.

XVII. Fredmans sång No 3.

Arr. af *M. Wegelius.*

Opp, Amaryllis, vakna min lilla,
 vädret är stilla, luften sval.
 Regnbågen prädar,
 med sina strålar,
 randiga målar
 skog och dal.
 Amaryllis, låt mig utan våda
 i Neptuni famn dig frid bebåda.
 Sömnens gud får icke mera råda
 i dina ögon, i suckar och tal.

Kom nu och fiska, noten är bunden,
 kom nu på stunden, följ mig åt!
 Kläd på dig trojan,
 kjorteln och slöjan,
 gäddan och löjan
 ställ försåt!

Vakna, Amaryllis lilla, vakna!
 Låt mig ej ditt glada sällskap sakna!
 Bland delfiner och sirener nakna
 ska' vi nu plaska i vår lilla båt.

Tag dina metspön, refvar och dragen,
 nu börjar dagen, skynda dig!

Söta min lilla,
 tänk icke illa,
 skulle du villa
 neka mig?

Låt oss fara till det lilla grundet,
 eller dit bort till det gröna sundet,
 där vår kärlek knutit det forbundet,
 hvaröfver Tirsis så harmade sig.

Stig då i båten, sjungom vi båda!
 Kärlek skall råda i vårt bröst.

Eol sig harmar,
 men, när han larmar,
 i dina armar
 är min tröst.

Lycklig uppå hafvets vreda bölja
 i din stilla famn kan jag ej mera dölja,
 hur i döden hjärtat vill dig följa:
 Sjungen sirener och härmen min röst!

C. M. Bellman.

H:fors, Tidnings- & Tryckeri-Aktiebolagets tryckeri, 1902.

Hilma Ljsholm.

ARBETETS VÄNNERS
SÅNGKÖR.

Ur repertoiren.

II.

Helsingfors 1892.

ARBETETS VÄNNERS

SÅNGKÖR

26 N:o 9. IV. 26

TV 16
Kajser
no 23

ARBETETS VÄNNERS

SÅNGKÖR

År 1892

HELSINGFORS,

Tidnings- & Tryckeri-aktiebolagets tryckeri,

1892.

18. 6 maj.

Festkantat till Joh. Ludv. Runebergs minne.

M. Wegelius.

II Afdelningen.

Melodram och kör.

Här fans ett folk i Suomis land,
det fins ännu: vid sorgens hand
det lärt att bära öden;
det känner intet offer svårt,
dess mod är tyst,
dess lugn är hårdt,
dess trohet trotsar döden:
det är det folk vi kalla vårt!

Och denna äras rena glans:
hans kärlek gjorde den till hans,
hans varma hjärtas låga.
Sin fosterjord han trohet svor;
för den, som för en brud en mor,
sitt alt han ville våga:
med denna kärlek blef han stor.

Han föll. Och dock hvad härlig lott
att dö som han, se'n så man fått
sitt lif med ära hölja!

Det är att trotsa glömskans sjo,
att lyftas som en grönklädd ö
ur djupet af dess bölja;
det är att dö — och dock ej dö!

Ej med klagan skall ditt minne firas,
ej likt dens, som går och snart skall glömmas;
så skall fosterlandet dig begråta,
som en afton gråter dagg om sommarn,
full af glädje, ljus och lugn och sänger
och med famnen sträkt mot morgonrodnan.

Så vårt land skall dig begråta.

Bevara Gud vårt fosterland!
Håll öfver det din allmaktshand,
och var dess hägn i strid som frid,
i glädjens som i sorgens tid!
Du hulpit det ur mörker opp,
liksom en blomma ur sin knopp;
så låt det ock till tidens slut
uti ditt ljus få vecklas ut!

J. L. Runeberg.

19. Björneborgarnes marsch.

Arrangerad för kör och orkester af *M. Wegelius.*

Söner af ett folk, som blödt
på Narvas hed, på Polens sand, på Leipzigs slät-
ter, Lützens kullar!

Än har Finlands kraft ej dött,
än kan med oväns blod ett fält här färgas rödt.
Bort, bort hvila, rast och fred!
En storm är lös, det ljungar eld, och fältkano-
nens åska rullar;

framåt, framåt led vid led!

På tappre män se tappre faders andar ned.

Ädlaste mål

oss lyser på vår bana;

skarpt är vårt stål,

och blöda är vår vana.

Alla, alla käkt framåt!

Här är vår sekelgamla frihets sköna stråt.

Lys högt, du segersälla fana,

sliten af strider se'n en gränad forntids dar:

fram, fram vårt ädla, härjade standår!

Än fins en flik af Finlands gamla färger kvar!

J. L. Runeberg.

20. Finska rytteriets marsch under 30- åriga kriget.

Den snöiga nord är vårt fädernesland, —
där sprakar vår härd på den stormiga strand;
där växte vid svärdet vår härdade arm,
där glödde för tro och för ära vår barm.

Vi vattnade i Neväns bad vår frustande häst;
han sam öfver Weichseln så gladt som till fest.
Han bar öfver Rhen vårt hämnande stål,
han drack uti Donau-kejsarens skål.

Och rida vi fram öfver aska och grus,
så springa ur hofvarna gnistor af ljus,
så blinkar hvart hugg som en strimma sol,
och frihet går ut från den ljungande pol.

Z. Topelius.

21. Savolaisen laulu.

K. Collan (arr. af R. Faltin).

Mun muistuu mieleheni nyt
suloinen Savon maa:
sen kansa kaikki kärsinyt
ja onnehensa tyytynyt,
tää armas, kallis maa!

Jos kielin voisi kertoa
näkönsä vanhat puut,
ja meidän vaarat virkkoa,
ja meidän laaksot lausua
sanella salmen suut,

niin niistäpä useampi
hyv'ois todistamaan:
«Täss Savon joukko tappeli,
ja joka kynsi kylmeni
edestä Suomen maan».

A. Oksanen (A. E. Ahlqvist).

Savolaxarens sång.

(Öfversättning).

Jag minnes klart i denna stund
det ljufva Savos land,

det land, hvares folk har lidit alt
och alltid nöjt sig med sin lott,
det kära dyra land!

Om gamla furor skulle ha
ett mänskligt tungomål,
och våra dalar, våra bärg
och våra sund och fjärdar blå
förkunna hvad de sett,

de skulle då förtälja så
och vittna med en mun:
«Här Savos skara kämpat har
och stupat intill sista man
för Suomis dyra land!»

A. Oksanen (A. E. Ahlqvist).

22. Dalkarlasång.

O. Lindblad.

Jag vet ett land, högt upp i högan nord,
ej varmt och rikt som söderns länder;
men hjärtan klappa där för fosterjord,
och mandom bor på Siljans gröna stränder.
Och skogar susa där i dyster prakt,
och älfvar brusa där från trakt till trakt:
ett härligt land, I gode dalarn!
Och hvem det landet engång sett han längtar
dit igen!

G. Nyblaus.

23. Skogen.

K. Flodin.

Det är så tyst i skogen.
De somnat sång och sus;
ur granens mörka galler
syns knapt en stjärnas ljus.

Men snabba vingslag hör jag
ur rymden, Gud vet hvar,
utaf en fågelskara,
som bort mot söder drar.

Hur ofta i mitt sinne
var det ej höstkvall så:
så tyst, så mörkt och knappast
en stjärna eller två!

Men ack, jag mins, där sänkt sig
liksom en dröm ibland,
en vacker dröm om vingar,
som nå till bättre land.

A. Gellerstedt.

24. Sylvias visa.

G. Linsén.

Jag gungar på högsta grenen
af Harjulas högsta ås;
vidt skina de blåa vatten,
så långt de af ögat nås.

Af Längelmänvesis fjärdar
där skimrar ett silfverband,
och Roines älskliga vågor
i fjärran kyssa dess strand.

Du helige himlens Herre,
hör lilla fågelens bön:
Ack, hur är din jord så ljufvig,
hur är din himmel så skön!
O, låt våra sjöar stråla
klart uti vår kärleks brand!
O, Herre, lär oss att älska,
o, lär oss att älska vårt land!

Z. Topelius.

25. Tuoll' on mun kultani.

Finsk folkvisa.

Arr. för solo och kör af *K. Flodin.*

Tuoll' on mun kultani ain' yhä tuolla
kuninkaan kultaisen kartanon puolla:
voi minun lintuni,
voi minun kultani —
kun et tule jo!

Linnut ne laulavat sorealla suulla;
soreampi kultani ääni on kuulla:
voi minun lintuni,
voi minun kultani —
kun et tule jo!

Där är min älskade.

Finsk folkvisa. Försvenskning.

Där är min älskade, fjärran i dalen,
tjänar hos kungen i gyllene salen:
o, du min dufva du,
o, du min ljufva du —
kommer du ej då!

Fåglar de sjunga med röster så friska;
ljufvare är dock att höra dig hviska:
o, du min dufva du,
o, du min ljufva du, —
kommer du ej då!

26. *Kärlekens vår.*

M. Hauptmann.

När den sköna vår på fjällen stiger opp,
när i blom slår ut hvar fager rosenknopp,
när små bäckar brusa,
lind och björk bli ljusa,
klappar hjärtat uti nyfödt hopp.

När i snöhvitt blomsterkappa häggen står,
när mot skyn sin drill den glada lärkan slår,
när i solskensvärmen
surrar humlesvärmen,
då har kärleken sin unga vår.

Efter *C. Keil.*

27. *Dalvisa.*

Svensk folkmelodi, arr. af *M. Wegelius.*

Om sommaren sköna, när marken hon gläds
vid Dala två älfvarna vida,
från Tunaå strand bort till Gagnemåns nås
så fagert då är att rida.
Gud glädje och styrke de män, som där bo
vid älfvorn, på bärg och i dalom!

28. *Fyljätyn valitus.*

Finsk folkvisa.

Arr. af *R. Faltin.*

Aamulla varhain, kun aurinko nousi,
kun minä unestani heräsin,
sydämeni oli surusta raskas —
miksikä kultani hylkäsit mun!

Den öfvergifnas klagan.

Finsk folkvisa. Försvenskning.

Arla, när solen i öster sig höjde
och jag ur sömnen slog ögat opp,
sorgen den tunga i hjärtat än dröjde, —
älskade: hvarför svek du mitt hopp!

29. Vårsolen.

M. Hauptmann.

Genom rutan vårsol lyser:
ack hur gladt dess stråle myser!
Hvad som stelt och dött var nyss,
töar upp för solens kyss.

Vintern gråter strida tårar:
nya fröjder, nya vårar
spira fram med bäckens språng,
vindens sus och fågelns sång.

Lys, du vårsol, ock här inne,
värm vår själ och gläd vårt sinne,
lossa hjärtats tränga band,
glädje sprid i alla land!

Efter Klaus Groth.

30. Svensk folkvisa.

Arr. för solo kör och piano af *K. Flodin.*

Om dagen vid mitt arbete
är du uti mitt sinn';
om natten, när jag sofver,
är du i drömmen min.
Om morgon, då jag vaknar,
hvem saknar jag väl då?
Jag saknar lilla vännen,
som är långt härifrå'?

31. Iloa ja surua.

(Linjaalirattailla).

Finsk folkvisa.

Arr. för solo och kör af *E. Sivori.*

Eikä ne pienet linjaalirattaat
keikutella kestä — ja kestä,
eikä ne pienet linjaalirattaat
keikutella kestä!

Eikä se vanha uudelle kullalle
menemästä estä — ja estä,
eikä se vanha uudelle kullalle
menemästä estä!

Ei, ei!

(Sureva neito).

Minkä mä taidan onnellein,
kun onneni on niin kova,
kun minä lemmin sellaista poikaa,
jok' oli toisen oma.

Ei se ole raukka,
joka rantoja soutaa,
vaan se on raukka,
joka rannalla istuu ja itkee.

Glädje och sorg.

(På schäskärran).

Försvenskning.

Icke de kärror små på linjaler
hålla att köras, hålla att köras,

icke hålla de fina schäsarna
riktigt ut att skakas.

Ej kan den gamle hindra den unga,
hindra den unga
från att gå till en ny och gunga,
nye älskarn att gunga.

Nej, nej!

(Sörjande flickan:)

Jag stackars flicka, kan jag då
emot mitt hårda öde stå?
Jag älskar djupt den gossen, som
ju är en annans egendom.

Ej stackare är den, som
kan rö längs vida sjön —
men den, som ensam gråter
på stranden utaf ön.

Innehållsförteckning.

Häftet I.

	Sid.
I. I somnarnatt. <i>K. Flodin</i>	1.
II. Världarnas Gud. <i>B. Crusell</i>	2.
III. Stjärnomas saga. <i>C. Ecker</i>	3.
IV. Vålgossen. <i>F. Pacius</i>	4.
V. Afsked från skogen. <i>Mendelssohn</i>	5.
VI. O, kom med mig! <i>Arne Forsius</i>	6.
VII. «Och liten Karin tjäntes. <i>G. A. Gripenberg</i>	6.
VIII. Vallkulla. <i>M. Wegelius</i>	8.
IX. Prinsessan och båtsmannen. <i>M. Wegelius</i>	9.
X. «Och jungfrun hon går i dansen. <i>M. Wegelius</i>	9.
XI. «Skeppet seglar uppå bölja blå. <i>M. Wegelius</i>	10.
XII. «Där växte upp en lilja. <i>M. Wegelius</i>	10.
XIII. «I min ungdom det roar mig att sjunga. <i>K. Ekman</i>	11.
XIV. «Jag är född på den gamla Englands kust. <i>K. Ekman</i>	11.
XV. Fredmans epistel N:o 71 (Ulla, min Ulla). <i>M. Wegelius</i>	12.
XVI. Fredmans epistel N:o 80 (Läksom en herdinna). <i>R. Faltin</i>	13.
XVII. Fredmans sång N:o 3 (Opp, Amaryllis). <i>M. Wegelius</i>	14.

Häftet II.

	Sid.
18. 6 Maj. Festkantat till J. L. Runebergs minne <i>M. Wegelius</i>	19.
19. Björneborgarnes marsch. <i>M. Wegelius</i>	20.
20. Finska rytteriets marsch i Trettioåriga kriget	21.
21. Savolaisen laulu (Savolaxarens sång). <i>A. Collan</i>	22.
22. Dalkarlasång. <i>O. Lindblad</i>	23.
23. Skogen. <i>K. Flodin</i>	24.
24. Sylvias visa. <i>G. Linsén</i>	24.
25. Tuoll' on mun kultani. <i>K. Flodin</i>	25.
26. Kärlekens vär. <i>M. Hauptmann</i>	26.
27. Dalvisa. <i>M. Wegelius</i>	27.
28. Hyljätyn valitus. Finsk folkevisa. <i>R. Faltin</i>	27.
29. Vårsolen. <i>M. Hauptmann</i>	28.
30. Om dagen vid mitt arbete. Svensk folkevisa. <i>K. Flodin</i>	28.
31. Illos ja surua. Finsk folkevisa. <i>E. Svovi</i>	29.